

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 227.044 van 3 april 2014
in de zaak A. 212.034/XII-7633**

In zake: William JANS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Inke Dedecker en Sabrina Fiorelli
kantoor houdend te 3600 Genk
Jaarbeurslaan 19/31
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de GEMEENTE LANAKEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Kristien Vaes en Miet Jame
kantoor houdend te 3500 Hasselt
Herkenrodesingel 4 bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 27 maart 2014, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van het “aangepaste evaluatieverslag voor de periode 2012-2013”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 1 april 2014, om 14.00 uur.

Staatsraad Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Inke Dedecker, die verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Miet Jame, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Jurgen Neuts heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is middels een arbeidsovereenkomst (gesubsidieerde contractueel) tewerkgesteld bij de verwerende partij.

3.2. Op 20 maart 2014 wordt aan verzoeker het “aangepaste evaluatieverslag voor de periode 2012-2013” ter kennis gebracht. Dit evaluatieverslag betreft de evaluatieperiode 2012-13, met als datum van de beoordeling 18 maart 2014. Het evaluatieverslag heeft als globale beoordeling: “ongunstig”.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Rechtsmacht van de Raad van State

Standpunt van de partijen

4. De verwerende partij betwist de rechtsmacht van de Raad van State. Zij voert aan dat partijen verbonden zijn via een arbeidsovereenkomst voor gesubsidieerde contractanten. Hun onderlinge verhouding is contractueel en niet

statutair van aard. Het voorliggende geschil gaat over deze contractuele arbeidsrelatie: de bestreden beslissing betreft immers het functioneren van verzoeker binnen deze contractuele arbeidsrelatie. Te dezen is de arbeidsrechtbank exclusief bevoegd om kennis te nemen van het geschil, met uitsluiting van de Raad van State (artikel 578, 1° Ger.W.). Beoordelingen in het raam van een evaluatie van een arbeidsrechtelijke relatie, al dan niet gevolgd door een ontslag, zijn weliswaar eenzijdige beslissingen van de overheid-werkgever, maar behoren in het raam van een contractuele arbeidsrelatie tot het prerogatief van de werkgever-overheid. Dergelijke administratieve rechtshandelingen zijn een inherent deel van de betreffende arbeidsovereenkomst. De verwerende partij besluit dat het voorliggende geschil tot de rechtsmacht behoort van de arbeidsrechtbank.

5. Verzoeker betoogt in het verzoekschrift dat de Raad van State “bevoegd” is om kennis te nemen van de voorliggende vordering want “de bestreden beslissing is immers onmiskenbaar een eenzijdige beslissing van een administratieve overheid”. Ter terechtzitting zet verzoeker uiteen dat de bestreden evaluatie als eenzijdige rechtshandeling moet worden onderscheiden van de arbeidsovereenkomst en dat de bestreden beslissing toepassing maakt van de rechtspositieregeling die een eenzijdige regeling is.

Beoordeling

6. De Raad van State kan in een kort geding en *a fortiori* in een kort geding bij uiterst dringende noodzakelijkheid, slechts een beperkt onderzoek wijden aan excepties die zijn rechtsmacht betreffen. Hij kan een dergelijke exceptie evenwel aannemen indien dat beperkt onderzoek uitwijst dat ze een hoge graad van ernst vertoont.

7. Art. 14, § 1, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State luidt:

“Indien het geschil niet door de wet aan een ander rechtscollege wordt toegekend, doet de afdeling uitspraak, bij wijze van arresten, over de beroepen tot nietigverklaring wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht, ingesteld tegen de akten en reglementen :
1° van de onderscheiden administratieve overheden;
[...]”.

8. Verzoeker is middels een arbeidsovereenkomst (gesubsidieerde contractant) tewerkgesteld bij de verwerende partij. De bestreden beslissing betreft de (ongunstige) evaluatie die aan verzoeker is toegekend voor de evaluatieperiode 2012-2013. Zij kadert aldus op het eerste gezicht in de uit de arbeidsovereenkomst tussen partijen voortvloeiende wederzijdse rechten en verplichtingen. Het geschil lijkt aldus in wezen betrekking te hebben op de uitvoering van die arbeidsovereenkomst.

Krachtens artikel 578, 1°, van het Gerechtelijk Wetboek zijn de arbeidsgerechten in beginsel bevoegd om kennis te nemen van de geschillen in verband met die arbeidsovereenkomst. Deze bevoegdheid van de gewone rechtbanken verhindert, zo lijkt, dat de Raad van State op grond van zijn algemene vernietigingsbevoegdheid vervat in het hiervoor aangehaalde artikel 14, § 1, uitspraak doet over het voorliggende geschil.

9. Eenmaal een arbeidsovereenkomst is gesloten, dienen geschillen omtrent de uitvoering, interpretatie en ontbinding van die overeenkomst door de justitiële rechter worden beslecht. Door zijn rechtsmacht te erkennen om kennis te nemen van de voorliggende beslissing omdat ze – zoals verzoeker betoogt - een “eenzijdige beslissing van een administratieve overheid” zou zijn, zou de Raad van State wezenlijk uitspraak doen over een geschil inzake de rechten en plichten die voortvloeien uit de uitvoering van een arbeidsovereenkomst en aldus artikel 144 van de Grondwet schenden. Hieruit volgt dat de bestreden beslissing wat de rechtsmacht van de Raad van State betreft, niet kan worden afgesplitst.

Ten slotte lijkt verzoeker niet te mogen worden bijgevalen in zoverre hij steun voor zijn stelling zoekt in de omstandigheid dat de rechtspositie van verzoeker als contractant, “eenzijdig” is bepaald in de toepasselijke rechtspositieregeling. De beperking van de contractuele vrijheid van de partijen door de “eenzijdige” bepaling van de rechtspositieregeling zonder dat partijen daar nog naar eigen goeddunken kunnen van afwijken, houdt niet in dat de verhouding tussen de partijen haar contractuele aard verliest, nu die verhouding ontstaan is uit een arbeidsovereenkomst tussen de verwerende partij en verzoeker.

10. De conclusie is dat de exceptie waarbij de rechtsmacht van de Raad van State wordt afgewezen, de vereiste hoge graad van ernst vertoont om te worden aangenomen. De vordering dient dienvolgens te worden verworpen.

V. Rechtsplegingsvergoeding

11. Zowel verzoeker als de verwerende partij vragen de andere partij te veroordelen tot een rechtsplegingsvergoeding van 1.400 euro.

12. Art. 30/1 van de gecoördineerde wetten, zoals ingevoegd bij artikel 11 van de wet van 19 januari 2014 ‘houdende hervorming van de bevoegdheid, de procedureregeling en de organisatie van de Raad van State’ luidt:

“Art. 30/1. § 1. De afdeling bestuursrechtspraak kan een rechtsplegingsvergoeding toekennen, die een forfaitaire tegemoetkoming is in de kosten en honoraria van de advocaat van de in het gelijk gestelde partij.

Na het advies ingewonnen te hebben van de Orde van Vlaamse Balies en van de “Ordre des barreaux francophones et germanophone” bepaalt de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad de basisbedragen en de minimale en maximale bedragen van de rechtsplegingsvergoeding, afhankelijk van onder meer de aard van de zaak en het belang van het geschil.”

§ 2. De afdeling bestuursrechtspraak kan, bij met bijzondere redenen omklede beslissing, de vergoeding verlagen of verhogen, zonder echter de door de Koning voorziene maximale en minimale bedragen te overschrijden. In haar beoordeling houdt ze rekening met:

1° de financiële draagkracht van de in het ongelijk gestelde partij, om het bedrag van de vergoeding te verlagen;

2° de complexiteit van de zaak;

3° de kennelijk onredelijke aard van de situatie.

Indien de in het ongelijk gestelde partij juridische tweedelijnsbijstand geniet, wordt de rechtsplegingsvergoeding vastgelegd op het door de Koning bepaalde minimale bedrag, behalve in geval van een kennelijk onredelijke situatie. Wat dit betreft, omkleedt de afdeling bestuursrechtspraak haar beslissing tot vermindering of verhoging met bijzondere redenen.

Wanneer meer partijen de rechtsplegingsvergoeding ten laste van een of meer in het ongelijk gestelde partijen genieten, is het bedrag ervan maximaal het dubbel van de maximale rechtsplegingsvergoeding waarop de begunstigde die gerechtigd is om de hoogste vergoeding te eisen, aanspraak kan maken. Ze wordt door de afdeling bestuursrechtspraak tussen de partijen verdeeld.

Geen partij kan boven het bedrag van de rechtsplegingsvergoeding worden aangesproken tot betaling van een vergoeding voor de tussenkomst van de advocaat van een andere partij. De tussenkommende partijen kunnen niet worden gehouden tot de betaling van deze rechtsplegingsvergoeding of ervan genieten”.

Luidens de memorie van toelichting bij het ontwerp van wet dat de voornoemde wet van 19 januari 2014 is geworden, is deze bepaling geïnspireerd op artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek. Zij strekt ertoe “een gelijkaardig systeem te voorzien als het systeem vastgesteld door het Gerechtelijk Wetboek, waarbij de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State de mogelijkheid heeft om zelf een uitspraak te doen over de verhaalbaarheid van de advocatenhonoraria.” (*Parl. St. Senaat*, 2012-2013, nr. 5 - 2277/1, 24). Voorts verduidelijkt de voormelde memorie van toelichting wat de forfaitaire bedragen betreft dat, “net zoals voor artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek [...] er criteria [zijn] voorzien in [...] artikel 30/1 van de gecoördineerde wetten, om een vermindering of verhoging van de toe te kennen basisbedragen te rechtvaardigen, binnen de grenzen van de minimum- en maximumbedragen die bij koninklijk besluit dienen te worden voorzien. Deze criteria zijn voldoende ruim om de criteria te omvatten die in de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie in het daglicht worden gezet (arrest van 11 april 2013, C-260/11, Edwards en Pallikarapoulos)” (*Parl. St. Senaat*, 2012-2013, nr. 5 - 2277/1, 25).

Op grond van artikel 39 van de voornoemde wet van 19 januari 2014 treedt het aangehaalde artikel 30/1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State in werking “ op een datum bepaald door een koninklijk besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en uiterlijk op 1 maart 2014”. Deze bepaling is, luidens hetzelfde artikel 39, van toepassing “op ieder beroep of vordering ingediend vanaf deze datum”.

13. Uit wat voorafgaat, blijkt dat de wetgever het beginsel van de verhaalbaarheid van de kosten en erelonen van advocaten in de gecoördineerde wetten heeft opgenomen, het toepassingsgebied ervan heeft bepaald en aan de afdeling Bestuursrechtspraak een beoordelingsbevoegdheid heeft toegekend die is omlijnd door criteria die hijzelf heeft opgesomd. Hij heeft eveneens bepaald dat de forfaitaire bedragen die de afdeling Bestuursrechtspraak zou toewijzen, zouden worden vastgelegd na raadpleging van de Orden van de balies, hetgeen kan waarborgen dat de Koning, wanneer Hij die vaststelt, volledig op de hoogte zal zijn van de praktijk van de balies ter zake (cf. GwH 18 december 2008, nr.182/2008, punt B.6.4.).

Bovendien lijkt het, in het licht van het recht op de toegang tot de rechter, dat een wezenlijk aspect van het recht op een eerlijk proces vormt, en fundamenteel is in een rechtsstaat (GwH 18 december 2008, nr. 182/2008, punt B.5.3), in deze stand van het geding wezenlijk dat op het ogenblik van het inleiden van de vordering, verzoeker kennis heeft van de basisbedragen en de minimale en maximale bedragen van de rechtsplegingsvergoeding, zodat hij met kennis van zaken kan oordelen of hij al dan niet in rechte optreedt tegen de naar zijn oordeel griefhoudende akte. Om dezelfde reden dient de afdeling Bestuursrechtspraak, wil hij zijn in artikel 30/1 toegekende beoordelingsbevoegdheid toepassen, kennis te hebben van de forfaitaire bedragen die hij zou kunnen toewijzen. Uit wat voorafgaat, lijkt er aldus een dwingende behoefte aan een uitvoeringsbesluit te bestaan opdat die bepaling ten volle uitwerking kan krijgen en dus om ze inhoudelijk te kunnen implementeren.

14. Hoewel het hiervoor aangehaalde artikel 30/1 van de gecoördineerde wetten “uiterlijk op 1 maart 2014” in werking is getreden, blijkt dat noch op die datum, noch op de dag van het aanhangig maken van de voorliggende vordering, de Koning uitvoering heeft gegeven aan artikel 30/1, § 1, tweede lid, van de gecoördineerde wetten. Dit maakt dat, gelet op de wezenlijke aard van dit uitvoeringsbesluit, door het ontbreken van de vereiste forfaitaire bedragen, het aangehaalde artikel 30/1 niet toepasselijk lijkt. De Raad van State kan aldus geen uitspraak doen over de gevorderde rechtsplegingsvergoedingen, los van de vraag of in het raam van de voorliggende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, dergelijke rechtsplegingsvergoedingen mogen worden toegekend.

De verzoeken tot veroordeling tot een rechtsplegingsvergoeding worden daarom verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verworpt de vordering.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 3 april 2014,
door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	staatsraad,
	waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Silja Doms,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Silja Doms

Geert Debersaques